

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ WILLIAM MAKIN

Η ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑ



ΣΦΑΛΩΣ χρειαζόταν πολύ θάρρος για να κāmη ό,τι έκανε ο Χάρρυ Πάτζ... Μά ξέρετε τί θά πñ νάχη κανείς τό στομάχι του άδειασό, νά είνε μεσάνυχτα και νά ζέρη πώς δέν έχει ούτε πεντάρα στην τσέπη;

Ο Χάρρυ λοιπόν συγκράτησε ένα λυγμό πού τόν έπνιγε και όταν είδε μία λιμουζίνα νά στέκεται μπρός σ' ένα μέγαρο, έτρεξε κι άνοιξε τήν πορτιέρα, γιατί ήξερε πώς πάντα οι πλούσιοι πετούν κανένα νόμιμα σ' αυτούς πού τούς άνοιγουν τήν πόρτα τών αυτοκινήτων τους. Έτσι θά μπορούσε, 'εως νά φάη κάτι, πράγμα πού είχε νά του συμψή δυό ό-λόκληρες μέρες.

Μιά νέα γυναίκα κατέθηκε άπ' τό αυτοκίνητο. Φορούσε ώραίο γούλινο έπανωφόρι πού στό άνοιγμα του έδειχνε μία αϊθέρια τουαλέττα από δανέλλες. Ευχάριστη μ' ένα χαμόγελο τόν άνωαστο και προχώρησε προς τήν πόρτα του μεγάρου. «Ένας άριστοκράτης με άσπρα γένεια, τήν άκολούθησε και πρην τή φάση, γύρισε κι ευχάριστησε κι αυτός τόν άνωαστο, δινοντας του ένα σελίνι.

—Ευχαριστώ, κύριε, ψιθύρισε ό νέος, ενώ ό άριστοκράτης έ-λέγε συγκινημένος:

—Θέω μου! Πότε θά πάγη νά ύπάρχη δυστυχία στον κόσμο;

«Ένα μικρό χαμόγελο ήταν ή άπάντησις έκ μέρους του Χάρρυ, ό όποιος έσπευσε ν' άπομακρυνθί. Μά δέν πρόφτασε νά κāmη δυό θήματα και εξαπλάσθηκε φαρδύς-πλατύς στη μέση του πεζοδρομίου.

—Διάνα! Έ, Διάνα! Τάσσου! φώναξε ό γέρο-άριστοκράτης. Ο δυστυχισμένος αυτός νέος έπεσε... φώναξε έναν ύπρητή νά τόν σηκώσουμε.

Σέ λίγο, ό Χάρρυ Πάτζ θρισκόταν εξαπλωμένος σέ μία πολυθρόνα κοντά στό άναμμένο τζάκι κι άνοιγε τά μάτια του κυττάζοντας με άπορία τριγύρω του.

—Πήτε λίγο ούσκου... Θά σάς κāmη καλό... τού έλεγε μία φωνή.

—Οχι... ευχαριστώ... ψιθύρισε ό Χάρρυ.

—Πήτε, θά σάς κāmη καλό...

—Δέν τολμώ... Είμαι δυό μέρες νηστικός...

«Αν είχατε κάτι...

—Τρέχα, φέρε ό,τι φαγητό ύπάρχει, Διάνα, ει-πε ό ηλικιωμένος κύριος. Άγνη ύπομονη, νέε μου.

—Σας ζητώ συνωμνη, κύριε... τραυλίσε ό Χάρρυ. Σας άνησούησα...

Κάι έκανε νά σηκωθί.

—Καθήστε κει πού είσθε, τού ειπε ό ηλικιωμέ-νος κύριος. Μά δέν μου λέτε, κερδίζετε πολλά άνοιγοντας τις πορτιέρες τών αυτοκινήτων;

«Ένα μικρό χαμόγελο άνθισε στά χείλη του νέου.

—Είνε ή πρώτη φορά πού τό κάνω αυτό...

—Καλά τό κατάλαθα.

Τή στιγμή εκείνη, ξαναγύρισε ή Διάνα κρα-τώντας ένα δίσκο με κοπόδινο κρέο, ψωμί, ένα γλύκισμα κι ένα ποτηράκι Πορτό.

—Έφερα ό,τι θρήκα...

Τά γαλανά μάτια του νέου εκύτταζαν τό δίσκο με βουλμηία και ειπε με πνιγμένη φωνή:

—Σας ευχαριστώ...

Ο ηλικιωμένος κύριος έκανε ένα νόημα στην κόρη του, ό,τι έπρεπε ν' άφήσουν μόνον τόν νέο και, πρην φύγει, τόν χτύπησε φιλικά στον ώμο, λέγοντας του:

—Φάτε με τή ησυχία σας. Πάω ν' αλλάξω και θά γυρίσω νά τά πούμε.

«Νά πού θρ'σκονταν και καλοί άνθρωποι!» σκεπτόταν ό Χάρρυ καθώς έτραγε τό ανέλπιστο σουπέ, πού του είχε στείλει ή Θεία Πρόναια.

Σέ ένα τέταρτο τής ώρας, πατέρας και κόρη είχαν έπιστρέψει και άνάμεσα σ' ένα έλαφρό σύννεφο καπνού, άπό τό σιγαρέττο πού τού είχαν προσφέρει, ό Χάρρυ έπιθεωρούσε τούς ευεργέτες του. Άλλά κι' εκείνοι τόν εκύτταζαν μ' ένδιαφέρον. Έκύτταζαν τόν κακοντυμένο αυτό νέο με τά λασιωμένα παπούτσια, ό όποιος παρ' όλο τό κακό του ντύσιμο, δέν είχε διόλου κακό παρουσιασ-τικό δό.

Έχε ξαθά μαλλιά τραηγμένα δια πίσω, μουστάκι άπερι-

ποίητο και χαρακτηριστικά άδρά αλλά συμπαθητικά.

—Είχατε άτυχίες στη ζωή σας; τόν ρώτησε με συμπάθεια ό ηλικιωμένος κύριος.

—Ναι, είμαι κι' εγώ ένας από τούς πολλούς δυστυχισμένους...

—Είσθε πολύ καιρό άνεργος;

—Έξη μήνες.

—Τί φοβερό! Έκανε ή νέα. Και νά συλλογίζεται κανείς πώς ύπάρχουν άνθρωποι πού ισχυρίζονται ό,τι δέν ύπάρχει πειά ά-νεργία.

—Τί δουλειά κάνετε; ρώτησε ό πατέρας τής νέας.

—Ήμουν στρατιώτης. Ύπηρετήσα στις Ίνδίες. Μόλις άφέθη-κα, έχασα σέ μία έπιχείρησις δια μου τά λεπτά και θρ'σκοναι τώρα στό Λονδίνο χωρίς μία πένα.

—Θέλετε νά σάς θρω δουλειά, νέε μου;

—Τό ρωτάτε, κύριέ μου;

—Ο πατέρας τής Διάνας άναψε ένα πούρο κι' έτράθηξε μιάδυβ ρουφηξιές.

—Έχω ένα αγρόκτημα στό Νόρφολκ και δέν μπορώ νά θρω έναν εδουειδητό άνθρωπο για τό διευθύνει. Θά θέλατε νά ζή-σατε στην έξοχή;

—Μπαμπά!...

Η νέα έρριξε μία άνήσυχη ματιά προς τό μέρος του πατέρα της.

—Ο νέος τό άντελλήθη.

—Είνε πολύ ευγενικό έκ μέρους σας, ειπε, μά δέν με ξέρετε...

—Δέν σας ξέρω, αλλά δέν μ' έγέλασε ποτέ ή διαίσθησις μου ούτε όταν διαλέγω ανθρώπους, ούτε όταν δια-λέγω άλογα.

Η φωνή του ήταν σταθερή. Γύρισε προς τό μέρος τής κόρης του κι' έσυνέχισε:

—Μή με διακόπτης, παιδί μου, ξέρω τί κάνω.

Σταθήτε μία στιγμή, κύριε... Πώς λέγεσθε;

—Χάρρυ Πάτζ, κύριε. Ύπηρετήσα ως λοχα-γός στό Σύνταγμα τών Έβελοντών τού άποι-κιακού στρατού.

—Στό Σύνταγμα τών Έβελοντών; Έκει ακο-τώθηκε ήρωικά ό γυιός μου. Τόν γνωρίσατε ή-σως; Νά ή φωτογραφία του.

Και ακουίζοντας τά μάτια του για νά κρύ-ψη τή συγκίνησι του, έδειξε στό νέο μία φωτο-γραφία και άμέσως έθρηκε άπ' τό δωμάτιο.

Ο Χάρρυ κύταξε τή φωτογραφία κι' άνοι-ξε τά μάτια του με άπορία.

Που άλλου είχε ίδη αυτά τά μάτια τά φοβι-σμένα, αυτό τό χαμόγελο τό έγνοιαστο, μά και λιγάκι γαμένο;

«Α! νά τώρα θυμάταν...

Πώς ήταν δυνατόν νά είχε ξεγάσει τόν μι-κρό ύπολογαγό, τόν φοβισμένο νέο, ό όποιος μόλις άνοιγε ή έπίθεσις, δέν σκέσθηκε τίποτε άλλο, παρ'ά νά τό θάλη στα πόδια;

Τόν είχε δει νά κρύβεται πίσω από μερικούς θράγους, γλωμάς και κατατρομαγμένους.

—Στή θέσι σου, ύπολογαγιέ! τόν διέταξε σαν ανώτερος πού ήταν.

Μά ό νέος ήταν έξαλλος κι' έννοουσε νά λι-ποτακτίση. Τόν είχε πιάσει κάτι σαν τρέλλα, καθώς είδε δυό αντρόφους του νά πέφτουν στό πλευρό του νεκροί. Ήθελε νά τρέξη, νά φύγη, νά σωθί. Μά δέν έπρεπε κανείς νά δείξη λιπο-ψυχία. Ο λοχαγός Πάτζ ήταν άμειλικτος.

«—Στή θέσι σου, ύπολογαγιέ!» ξαναφώναξε, προτείνοντας τό περιστροφό του. «Στή θέσι σου ή πυροβολώ!»

Ο δειλός ύπολογαγός όμως δέν τόν άκούσε και τότε, χωρίς νά τό καταλάβη καν ό λοχα-γός, πίεςε τή σκαπάνη.

Μιά πνιγμένη φωνή ακούστηκε κι' ό ύπολο-γαγός έπεσε στα πόδια του ανωτέρου του, ενώ τά χείλη του ψιθύριζαν σ' ένα τελευταίο σπασ-μό:

«—Σας ευχαριστώ!...»

Σέ λίγο τά άποικιακά στρατεύματα είχαν άποκρούσει τήν έ-πίθεσι και ό Χάρρυ άποτροπισμένος για τήν πράξι του, έγραψε στην άναφορά του λόγου του πώς «ό ύπολογαγός Ντρά-μ εντ Μάστερ σκοτώθηκε ήρωικά μαχό-μενος».

—Τόν θυμάστε θέβαια καλά τόν άδελφό μου, λοχαγιέ Πάτζ; όπως δέν έγέλασα κι' εγώ τό θνομά σας...

Αυτά τά λόγια, πού τά πρόφερε ή Διάνα, έκαναν τό Χάρρυ νά συνέλθη άπ' τις όδυνες αυτές άναμνήσεις του.

Η φωνή της ήταν βαρεία, γεμάτη πικρία.

(Η συνέχεια εις τήν σελίδα 269)



«Εκείνη κάρφουσε έπάνω του τά μά-τια της, φεά... κι' έντρομη!...

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΧΙΜΑΙΡΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 244)

μιάς άλλης γυναίκας: Τής Λουίζας!

...Κι' ο Σεβιέρ, άναγκασμένος και θεληματικά κι' άθελά του, νά κάνει διαρκώς συγκρίσεις τής πρώτης του γυναίκας με τή δεύτερη, εύρισκε άνεκτήμητη τή φτώχη του Λουίζα!..

...Ναι!... 'Η "Άνα δέν έμοιαζε καθόλου στόν ευγενικό χαρακτήρα, με τήν άμοιρη πεθαμένη. Ο Σεβιέρ είδε τήν πραγματικότητα ν' άπέρη πολύ άπ' τήν ιδανική μορφή, τήν όποια ή ψυχή του είχε ζωγραφίσει γιά τήν "Άνα. Καί μπροστά της, ή άρετές και ή χάρες τής Λουίζας δυνάμωναν πιά χτυπητές, και τίς νοσταλγούσε σάν δυασμένους τώρα!..

... Συγχρόνως, όσο θυμάταν τή βουθή λατρεία τής συζύγου του γι' αυτόν, ένοιωθε τύψεις άγριες.. Αυτός είχε σκοτώσει τήν άμοιρη εκείνη ύπαρξη, πού τού άνηκε δλόφυχα κι' δλόκορα, και τού χατήρι μιάς άλλης... Κι' αυτή ή άλλη τώρα, ή "Άνα, πού τόσο είχε ποθήσει, δειχνόταν τόσο έγωιστική, τόσο ζηλότυπη γιά τή μνήμη τής έρής νεκράς, και τόσο τυραννολούσε τόν Σεβιέρ με τήν έπιπολαύτητα και τή μοχθηρία της, ώστε ο δυστυχής καλλιτέχνης έσθηνε σιγά-σιγά.

'Η δεύτερη αυτή άπογοήτευσις του, πολύ δικαιολογημένη άπ' τήν πρώτη, τόν φαρμάκωνε. 'Η τύψεις του γιά τόν άδικο χαμό τής άγαπημένης του Λουίζας, τόν αφάνιζε. Κι' ή διαγωγή τής "Άνας, τόν έστειλε μιά ώρα γρηγορότερα στόν τάφο!

... 'Αγάπησε μιά χιμαίρα, ο άτυχός καλλιτέχνης.. Κι' έτρεχε με δίχα έσπίσω της, άκόμα κι' όταν ή ψυχρή λογική κι' ή πραγματικότητα τή πεζής ζωής, τούδειχναν τού μάταιο-μιά κι' έπικίνδυνο-τής προσπάθειας του..

...Ναι, ή έρωτική αυτή χιμαίρα, ώδήγησε στόν τάφο μιά άβώα ύπαρξη, τή Λουίζα κι' έναν λαμπρό και γεμάτον άπό μέλλον καλλιτέχνη, τόν Σεβιέρ..

ΜΕΤΟΥΣ "ΒΑΣΙΛΕΙΣ,, ΤΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 241)

μιά έξαιρετικά όμορφη φίλη, ιδιόκετο μέγαρο και σ' ένα νόμιμα του ύπεροσούν πολλές χιλιάδες κατοικούν. Ζή σάν πρόγραμμα. Κάθε χρόνο δίνει μιά φαντασμαγορική γιορτή στό μέγαρό του, στήν όποια καλεί και όλα τά.....λαγονικά τής Γενικής "Ασφαλείας! Έκείνοι φυσικά δέχονται τήν πρόσκλησή του, γιατί στό μέγαρο τού Νόμιλ κάνουν πολύ περιέργες γνωριμίες. Οι κατοικοί, μεθυσμένοι άπό τή σαμπάνια, άρχίζουν να διαγορεύουν τά κατορθώματά τους και νά διαφωνίζουν μ' αυτό τόν τρόπο σκοτεινά και μυστηριώδη έγελήματα. Στην τελευταία, λοιπόν, γιορτή, πού έθεσε ο Νόμιλ, ο άστεινός Λουί Ρενάρ...επιμάρτησε άπό τήν πρώτη στιγμή ένα ύπατο ύπατεύσιμο, πού τού φανόταν ότι χάστού τού είχε συναντήσει. Γιά νά έξακριβώσει τήν ταυτότητά του, τού έκανε παρέα όλο τού βράδι. "Επε μεζού του δυό - τρεις μουτίλλες κρασί και τέλος τόν κατάφερε νά τού έξηγηθή τίς περιπέτειές του.

—Έμένα πού με βλέπετε και δέν με πάνει τού μάτι σου, τού είπτε ο κατοικός, έχω κάνει τούς συναδέλφους σου τής Λυών νά ποικεφαλιάζουν ένα χρόνο τώρα γιά νά βρούν τους έβαλε φωτιά στό σπίτι τής Μαριζ "Αρβέλ και τήν έκανε ζωντανή. Μά δέν βαρύνει! "Όσο και νά παιδείκοντα, δέν θ' άνακαλύθουν τίποτε. Έμεις ξερούμε νά κανονίζουμε τίς δουλειές μας!..

'Ο Λουί Ρενάρ, γιά νά μή τόν ύπατευθή ο κατοικός, δέν τού είπτε τίποτε. Τόν άφησε νά διασκεδάσει μέχρι τού πρωί κι' έπειτα τόν συνάδουσε στό σπίτι του. Τήν άλλη μέρα όμως έστειλε δυό άστυφάλακες γιά νά τόν φέρουν στό τιμήμα. "Όταν τόν ώδήγησαν μπροστά του, ο κατοικός τού έδωσε φιλικά τού χέρι και τόν ρώτησε τί συμβαίνει και γιά πούό λόγο τόν έφασαν. 'Ο Ρενάρ τού είπτε τότε μ' άπάθεια:

—Έχομε ένα τηλεγράφημα άπό τή Λυών ότι εσύ είσαι ο δολοφόνος τής Μαριζ "Αρβέλ. Κύνταξέ τού κι' εσύ, γιά νά βεβαιωθείς.

'Ο έγελήματις έπεσε στήν παγίδα. Προσπάθησε νά δικαιολογηθή, μά δέν τά κατάφερε, και τήν άναγκάσθηκε νά όμολογήσει ότι είχε κάνει ζωντανή τήν άτυχη γυναίκα, γιατί δέν τού έλεγε πού είχε χυθεί τά λεφτά της. Τόν έλεισαν λωπόν στή φυλακή και σήμερα βρίσκεται στή Γουάννη.

'Η Μασσαλία, καθώς βλέπετε, συγκεντρώνει όλα τά.....προσόντα γιά νά είνε ή ιδεώδης πόλις γιά τούς λωποδύτες και τούς έγελήματις.

ENTMONT ΜΑΡΙΑΝ

Η ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 255)

Τά μεγάλα της μάτια κύτταζαν τόν νέο έπίμονα, έντατικά, μά όχι θυμωμένα...

—Πώς;.. Ξέρετε; ψιθύρισε αυτός.

'Εκείνη κούνησε καταφατικά τού κεφάλι της.

—Είχαμε κάποιο φίλο στό ίδιο Σύνταγμα.. Μού είπτε τήν άλήθεια.. Ξέρω τή διαγωγή τού αδελφού μου..

—Και ο πατέρας σας;

—'Ο πατέρας τόν νομίζει ήρωα. Τού κρύψαμε τήν άλήθεια. Θά τού στοίχιζε πολύ, άν τή μάθαινε.. Μόνο εγώ τήν ξέρω..

Τά σκοτεινά της μάτια γέμισαν δάκρυα.

—Κι' όμως δέν είν' άλήθεια! είπτε με άπόφασι ο Χάρρυ.

—'Αρνείστε ότι σκοτώσατε τόν αδελφό μου;

—Τόν σκότωσα, μά όχι γιατί ήταν φυγάς..

—Δέν ήταν φυγάς;

—"Όχι! 'Ανακόλυπα όταν ήταν πειά άργά, ότι είχε κρυφθή πίσω άπό τούς έρχους, γιά νά τραθήσει εκεί τήν προσοχή τού έχθρου... 'Ηταν πολύ καλό τέχνασμα, πού τού στοίχιζε τή ζωή και μιά έσωση. 'Ο δειλός ήμουνα εγώ!

Κι' ο Χάρρυ έκανε δυό βήματα πρós τήν πόρτα γιά νά φύγη. Είχε τού ύψος ανθρώπου, πού δέν έλιπζει πειά τίποτε άπό τή ζωή.

Φυσικά είχε τή ψέμματα Ψέμματα, γιατί τόν είχε έγγγιξει κατάκαρδα ή θλίψη τής άμορφης και γενναίας εκείνης κόρης..

'Εκείνη κάρφωσε τά μάτια της άπάνω τού σαστισμένη κι' έντρομη και μιά λάμψη έξαρκής σκόρπισε τή σκοτεινιά τών ματιών της. Μά ή φωνή τού νέου άκούστηκε σταθερή:

—Πέστε στόν πατέρα σας πώς δέν δέχομαι τή θέσι πού ήθελε νά μου δώσει, γιατί... είμαι ένας τεμπέλης. Καληνύχτα σας, δεσποινίς, και σας εύχαριστώ πού μ' έδεχθήκατε στίτι σας... Δέν θά τού ξεχάσω ποτέ.

Τή στιγμή εκείνη ο πατέρας τής νέας έπέστρεψε, κρατώντας στά χέρια του κάτι χαρτιά.

'Η Διάνα έτρεξε πρós αυτόν μ' ένθουσιασμό και τού φώναξε:

—Έχεις δίκρο, μπαμπά... 'Ο λοχαγός Πότζ είνε άνθρωπος αξίος κάθε έμπιστοσύνης. "Ότι χρειάζεται γιά τού κτήμα μας και εύτυχώς δέχεται τή θέσι πού τού προτεινείς!..

WILLIAM MAKIN

ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ΚΙ' ΑΦΩΣΙΩΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 257)

'Από καιρό είμαι κατεστραμμένος... Είμαι φτωχός!..

—Τό ξέρω!.. τόν δίκουσε εκείνη σιγαλά.

'Ο κ. Λιβρό δέν νύχτησε νά συγκρατήσει μά κίνησι γευστή έκκλησι. "Έπειτα χαμογέλασε με παρσία κι' είπτε δελά και λυπημένα:

—"Όχι, δέν ξέρετε.. 'Η φτώχεια, κατά τήν αντίληψή σας, είνε τού νά λείπη ή πολυτέλεια, νά ζή κανείς χωρίς ύπερβολικά, τρελλά, έξοδα, κάπως πού περιορισμένα τού νά διώξη δυό - τρεις άπό τούς δέκα ύπηρέτες του... Έμένα όμως μού συμβαίνουν πράγματα χειρότερα, πολύ χειρότερα..

'Η κ. Φονμπόν άκούητηκε άταλά τού χέρι της στό μπράτσο του.

—Τά ξέρω όλα, φίλε μου.. Τά ξέρω, σάς λέω... Είνε τόσο δύσκολο νά κρίνη κανείς τή ζωή του!.. "Όλος ο κόσμος ξέρει τίς στενωχώρες σας... Ξέρω τίς σκληρές στερήσεις σας, τήν καθημερινή άγωνία σας γιά νά κρατήσετε τή θέσι σας στόν κόσμο πού άνιρκετε. Είνε φρικτά όλα αυτά και φανερόνουν τού θαμνάσο ύάρους σας. Μά θά σάς κάνω νά ξεχάσετε όλες αυτές τίς πίκρες!..

—Πώς!.. Τά ξέρει όλος ο κόσμος;... μουρούσις ο κ. Λιβρό.

Είχε άπομείνει σάν άπολιθωμένος. Πηγύθανε... Σώλλογζότανε τίς εironικές τού κόσμου, καθώς παρακολουθούσε τίς διάφορες φάσεις τής φτώχειας και τής κακομοιριάς του. "Εβλεπε, χωρίς νά γελείται πειά, τήν άξιοθήρητη κομωδία πού έταίξε, γιά νά περισώσει τού φανταστικό γούτρώ του. Κι' αίσθανότανε τή ντροπή νά τόν κινή, νά δηλητηριάσει τήν αναπάντεχη εύτυχία του.. Μά ή Κλαίρη δέν τόν άφησε νά πονή και νά λυπάται πολλή ώρα. Πήρε τά χέρια του στά χέρια της και τού είπτε, κιντάζοντάς τον στό μάτια:

—Ξεχάστε. Αυτό είνε τού καλύτερο. Μιά νέα ζωή άρχίζει γιά μās άπό σήμερα. Ξεχάστε τά περασμένα, πιστέ μου φίλε..

'Ο κ. Λιβρό πηγύθαν άπό εύρημοσύνη, άπό εύτυχία. Με τού μάτια δακρυομένα, έσκυψε και φίλησε τά χέρια τής Κλαίρης, τά άβρά εκείνα χέρια, τά όποια τού χάριζαν τήν εύτυχία, πού έπί έκουσπέντε χρόνια δνερούσανε..

ΦΡΕΙΔ. ΜΠΟΥΤΕ